

متن پرسش

با سلام و تشکر از خداوند به خاطر وجود آدم هایی مثل شما. من نمیدونم چرا ولی همیشه عذاب وجدان دارم. اصلا نمیدانم این عذاب وجدان از چیست ولی انگار عادت کردم که همیشه از خدا عذر خواهی کنم مثلا اگر سر کلاس از استاد سوال بپرسم، بعد از این بابت که استاد نا محرم بوده (با وجود این که نگاهش نکردم) و یا از این بابت که میخواهم کلا سکوت پیشه کنم تا قضاوت قلبم کم شود، و موارد بسیار زیاد دیگر که اصلا در رابطه با خوبی یا بدی کارم علمی نداشتم از خدا عذر خواهی میکنم. میخواستم یک موقع این کارم به وسواس فکری تبدیل نشده باشد. این کار خوب است یا نه؟ (۲) علت کوری چشم چیست و از چه راه هایی میتوان کوری آن را برطرف کرد؟ (خیلی مهم است برایم) باتشکر

متن پاسخ

باسمه تعالی علیکم السلام ۱- شما طبق وظیفه عمل کنید و تا آنجایی که طبق وظیفه دینی عمل می کنید از خدا شاکر باشید و دیگر دغدغه ای نداشته باشید و آنجایی هم که شک دارید وظیفه چیست اگر می شود اقدامی صورت نگیرد تا موضوع روشن شود. ۲- نمی دانم منظور شما از کوری چشم، کوری چشم دل است یا کوری چشم سر؟ کوری چشم دل در اثر حب دنیا و تکبر پیش می آید و کوری چشم سر هم که یک موضوع فیزیولوژیکی است که روح عضو مناسبی که در اثر آن قوه بینایی خود را بروز دهد، در اختیار ندارد. موفق باشید